

ТАЙНИЯТ ОБОЖАТЕЛ

ПЪРВА ГЛАВА

Когато отвори вратата на асансьора, първото, което зърна, беше огромният букет цветя. Тъмночервените рози се бяха разстелили като широка карнавална феерия в черна керамична ваза, поставена върху пухкавата постелка пред входа на апартамента ѝ.

Стела стъписано се закова на място. Лекият трясък на вратата на асансьора зад нея я подтикна да направи бавна крачка напред, премествайки чантичката си в другата ръка. Плахо приближи, сякаш очакваше цветята да я ухапят. Хвърли бърз поглед през рамо. Стълбищата бяха замлъкнали. Нямаше и следа от друг човек в новопостроената кооперация. Въпреки това изпита глупавото усещане, че някой я наблюдава, че следи вдишване по вдишване как ще реагира на неочаквания жест.

Несъзнателно ги преброи. Тринадесет рози. Тъмночервени. С цвят на кръв. Усети как леко потръпна. Прилекна и протегна боязливо пръсти. Венчелистчетата бяха обсипани със ситни капки вода. Който и да ги беше оставил, не бе преди твърде много време.

Съвсем леко разместване беше достатъчно, за да забележи проблесналата бяла картичка. Пое дълбоко въздух и пусна чантичката до себе си. Подпря обутото във фин чорапогащник коляно върху пухкавата стелка. Усети как закопчалката на обувката се впила в полата ѝ.

Вниманието ѝ обаче остана съсредоточено в малката картичка. Разтвори я с треперещи пръсти.

„С цялата ми любов. А. Д.“

Шумно освободи задържания въздух и отпусна ръката с картичката. Нима беше очаквала нещо различно?

Огледа се. Добре, А.Д., благодаря ти, но къде си? Блокът мълчеше. Имаше само по един апартамент на етаж. Отгоре живееше млад програмист, който прекарваше времето си от сутрин до късна вечер в офиса. Понякога се питаше защо изобщо му беше този апартамент. На долния етаж живееше младо семейство. Детето им често вдигаше повече шум, но те редовно го оставяха при бабата и в тези вечери бързаха да се наслаждават на всички екстри на градския нощен живот. Щом малкият не пицеше в момента, значи случаят беше точно такъв.

Бавно се изправи. Обгърна вазата с една ръка, за да я повдигне от постелката, и доближи чантичката си до малкия екран. Надяваше се сигналът да улови ключа и така.

Системата изпиука и Стела побутна с рамо вратата. Испита някакво чувство на облекчение, когато заключалката хлопна след нея. Побърза да събуе високите обувки и да окачи самото си върху една триъгълна закачалка.

Втренчи се във вазата. Розите не миришеха. Бяха от онзи тип в цветарските магазини, който едновременно беше много красив и създаваше някакво усещане за фалш. Макар и нещо в нея да трепна, не можеше да каже, че е истински изненадана. Напоследък често получаваше подаръци от тайния обожател.

А.Д. Винаги се подписваше така. Беше се счупила да рови в съзнанието си имена на познати за човек с такива инициали. Имаше един съученик Александър Димитров. Не го беше чувала поне от десет години. Шефът ѝ се казваше Андрей Дачев. Той би бил най-логичният заподозрян. Само че той беше човек, приближаващ шейсетте, и никога, ама съвсем никога, не бе забелязала у него някакво специално отношение. Гледаше я винаги с все същото бездушно изражение, сякаш тя и останалите колеги бяха някакви машини за изпълнение на заложените в седмичния план задачи.

Вероятно имаше и други хора, които познаваше, но не знаеше фамилните им имена. А може би това съкращение изобщо не идваше от името му. Дали пък не можеше да е новият колега от съседния отдел? Лека замечтана усмивка пробяга по устните ѝ. Още дори не знаеше как се казва. Имаше обаче много чаровен поглед и русата му коса падаше по един много симпатичен начин върху челото му. Само че той работеше при тях едва от няколко седмици, а А.Д. изпращаше своите подаръци вече месеци.

Въздъхна и понесе вазата към трапезарията. Който и да беше, не можеше да му помогне, преди да ѝ се представи. Отвори хладилника и щателно започна да изучава съдържанието му. Вероятно трябваше да си вземе нещо готово от ресторанта наблизо – барманът ѝ беше приятел и винаги ѝ препоръчваше най-вкусната храна, която са приготвили през деня. Разговорът с онзи клиент обаче я беше отнесъл и докато се усети, бе подминала входа.

Добре, че имаше купени от предния ден пакетирани свежи зеленчуци. Сложи им малко песто за вкус на салата, грабна от камерата една замразена пица и я пъкна във фурната. Имаше нужда да се преоблече в нещо по-удобно след дългия ден в делови костюм.

Обичаше да се преоблича пред огледалото. Видът на стройното ѝ тяло я караше да се чувства добре. Знаеше, че повечето жени наоколо ѝ завиждат – както за миловидното лице и дългите, лъскави, тъмноруси коси, така и за гладките бедра, които привличаха погледите дори и под строгите официални костюми. Тъкмо беше свалила ризата и полата и посягаше към чорапогашника, когато телефонът ѝ иззвъня.

Мелодията сепна унеса ѝ пред огледалото и я накара почти виновно да се отдръпне, сякаш някой я бе хванал да прави нещо нередно.

Непознат номер. Ъгълчетата на пълните ѝ устни се смъкнаха въпросително надолу. Плъзна с интерес палец по екрана и, отмятайки коси на една страна, се вгледа в отражението си насреща:

– Да, моля?

– Харесаха ли ти розите, любов? – разнесе се приглушен, полушепнещ глас.

Стела стреснато свали телефона и се вгледа в екрана му.

– А.Д.? – гласът ѝ прозвуча по-пискливо, отколкото очакваше.

– Разкажи ми, къде ги сложи?

Беше невъзможно да прецени дали познава гласа му с този нисък, приглушен тембър. Звучеше като любовник в средата на нощта, промъкнал се тихо и незабелязано в къщата.

– Кой си ти? – побърза да попита Стела.

– Точно този, който трябва – примамливият тембър се изви в лек смях. – Човекът, който е готов на всичко за теб.

– Но аз... – тя изпита лек смут. – Аз дори не знам кой си. Познаваме ли се?

– А ти как мислиш? – лекият смях отново извика тръпки по гръбнака ѝ. Не можеше да прецени с какво точно.

– Щом знаеш името ми и знаеш къде живея...

– О, знам и още много неща за теб, бебче.

Тя преглътна неспокойно.

– Така ме плашиш.

– Нее, не се плаши от мен. Аз искам да правя само най-хубавото с теб. Да си те представям... да те обичам...

Думите му предизвикваха някаква странна възбуда у нея. Дали се дължеше на този особен глас, дали на факта, че стои полугола пред огледалото, или внезапната му поява бе отключила това вълнение?

– Днес си с кафявото дантелено бельо, нали?

Стела неволно се втренчи в отражението си и попипа тъмнокафявата дантела на сутиена, който обгръщаше гърдите ѝ.

– Откъде... – гласът ѝ изневери. – Откъде знаеш?

– О, аз знам всичко за теб, бейби – отново този лек смях, който я изпълваше с непонятни усещания. – Покажи ми го... включи камерата и пипни ъгълчето на дантелата...

Стела се стресна. Всичко това започваше да става налудничаво. Разтърси сепната глава и косите ѝ се тръснаха от едното рамо към другото.

– Няма начин, без да си ми казал кой си – заяви тя твърдо.

– Има време за всичко, красавице – бавно отговори той, а гласът му прозвуча, сякаш наистина гледаше през камера гърдите ѝ и проследяваше всяка тънка извивка на сутиена. – Просто се отпусни. Ако ти включиш камерата, аз ще включа моята, обещавам.

Сърцето ѝ се разтуптя. Да го види? След като месеци наред беше получавала подаръци от него? Най-накрая да разбере кой е той? Да, трябваше да разбере. Другото беше безумие и игра по нервите. Взря се отново в отражението си в огледалото. Млечнобялата нежна кожа на гърдите ѝ контрастираше с тъмната дантела. Дали не би могла да договори – едно ъгълче срещу неговото лице?

– Давай – предизвикателно отвърна Стела. – Хайде, покажи се!

Тя отдръпна телефона на разстояние от себе си, за да може да вижда екрана.

– Първо ти...

– Не, първо ти – заяви тя решително.

– Нее, включваме едновременно, на три – гласът му се повдигна леко от ниския тембър. Нещо сякаш се опита да прищрака в съзнанието ѝ. Още малко и може би щеше да се сети кой е?

– Добре – съгласи се тя.

– И не се опитвай да ме лъжеш, обеща ми дантела – той отново се смъкна в ниските неразпознаваеми тонове. – Насочи телефона... О, да... точно там.

За миг изпита тъпото усещане, че той я наблюдава още преди да е включила камерата. Плахо се огледа. Щорите бяха пуснати, нямаше как да я вижда. Може би просто бе отгатнал действията ѝ.

– Едно, две, три!

Натисна иконата за включване на камерата и с трепет зачака.

Екранът се разклати, гледката се размаза. Имаше чувството, че сърцето ще изхвърчи от гърдите ѝ. Ами ако все пак се окажеше шефът ѝ? Ако се окажеше, че тя се е съгласила да се съблече пред него? Потрепери цяла и бързо насочи камерата така, че да се вижда само голата кожа на рамото ѝ и един мъничък ръб от дантеленото бельо, докато продължаваше да се взира в избистрящата се картина насреща.

– Но това не е честно! – възкликна тя, съзирайки обикновената тъмносиня тениска от другата страна екрана.

– Съвършена си – гласът почти секна. – Още мъничко, свали камерата още мъничко надолу...

Не можеше да разпознае нищо от него по прилепналата тениска, но поне не личеше да е шефът ѝ. Той нямаше такова младежко стегнато тяло, а шкембето му не би останало незабелязано от такъв ракурс.

– Хайде, мила – подкани я нетърпеливо А.Д.

– Не и преди ти да покажеш лицето си.

Стела без друго вече се чувстваше като част от някакъв глупав филм. С порно елементи.

– Мъничко надолу... хайде, красавице – той продължи да повтаря, сякаш редеше някаква монотонна песен. – Ти мърдаш камерата надолу, а аз мърдам моята нагоре.

Нещо ѝ напомни за езически ритуал. Сякаш някакви барабани биеха в умопомрачителен ритъм, изпиваха съзнанието ѝ, увеличаха я и я унасяха. Първо бавно, а после все по-бързо. Наблюдаваше как камерата му леко помръдва и вече можеше да зърне извивката на врата му и тъмните наболи косъмчета брада. Вероятно беше тъмнокос. Тогава може би не беше новият колега? Или пък... може и да приличаше на него? Боже, нямаше как да го разпознае само от гледката на яката му! Ръката ѝ трепна и извъртя камерата надолу преди да се усети.

– Прекрасна си – прошепна А.Д. – Обожавам те. Искам да целувам гърдите ти, да те целувам цялата. Погледни, виж ме само как съм напрацял за теб.

Камерата се сведе надолу към панталоните му. А Стела рязко се дръпна. Боже, какво правеше?

– Стига! – почти извика тя и бързо изключи камерата. – Кой си ти? Какво искаш от мен?

– Хайде, включи я пак – гласът прозвуча умолително.

– Каж ми веднага кой си. Иначе ще пусна оплакване в полицията!
Картината при него се завъртя и се изключи. Дочу неопределен смях.

– Няма да го направиш – заяви той убедено след малко, с прояснен глас. – Още не си готова, любов. Ще ти кажа кой съм тогава, когато си готова да ме обичаш и да съблечеш всичките си дрехи за мен!

С тези думи връзката прекъсна. Стела продължи да се визира неразбиращо в апарата. А после отново вдигна глава към огледалото.

О, Боже! Кой знае защо, изведнъж ѝ се стори, че стои неприлично разсъблечена, макар и да нямаше кой да я види. Грабна една блузка от скрина до леглото си и трескаво я нахлузи. Едва след като намъкна и едно долнище на анцуг обаче, се почувства истински защитена.

Кой беше А.Д.? И как изобщо бе успял да я убеди да се включи в глупавата му игра? Защо не му каза веднага, че ако иска да я съблича, ще трябва да застане с лицето си, с тялото си от плът и кръв пред нея?

С рязък жест затвори вратата на спалнята и се върна в хола. Погледът ѝ се прикова върху вазата с червените рози. Изведнъж ѝ се видяха отвратителни. Сякаш бяха пълни с малки камерки, които следяха всяко нейно движение. Грабна ги и с рязък жест ги изнесе на балкона. Да, така можеше да диша малко по-спокойно.

Блъсна я миризма на изгоряло. О, не! Съвсем беше забравила за пицата.